

Arrest

nr. 243 899 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2019.

1.2. Op 3 maart 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 1 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 18/08/1997 in San Salvador. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U woonde voor uw vertrek uit El Salvador in Pasaje 14 de Julio, Zacamil, Mejicanos (San Salvador). U woonde er samen met uw grootouders, uw twee halfzussen N. en M., uw twee ooms V.A.J.U (O.V.X, CG X), V. A. R. A. en J. A., de dochter van uw oom J. U.. Uw moeder V. P. D. L. A. (O.V.X, CG X) woont sinds 2017 in België. Uw vader overleed toen u nog kind was. Uw moeder verliet El Salvador nadat zij getuige was van een moord door maras en hierdoor problemen kreeg. Uw tante A. V. M. L. (O.V.7X, CG X) verblijft al sinds 2012 in België. Uw oom J. U. vluchtte eind 2018 van El Salvador naar België nadat hij voor zijn vertrek getuige was van een achtervolging van maras door de politie en hierdoor met maras problemen had gekregen. In 2015 kreeg u op de middelbare school 'Instituto National Alberto Masferrer' problemen met een zekere R. J. G.. De jongen, die lid was van een bende (mara), wilde met u een relatie beginnen. Toen u dit weigerde, begon hij u lastig te vallen. Toen hij u op school probeerde te kussen besloot u niet langer naar deze school te gaan. Hierna stopten uw problemen met R.. In 2017 volgde u gedurende één jaar cursussen Engels en ICT aan een private school in Metro Centro. In 2018 behaalde u uw diploma middelbare onderwijs aan de school 'Instituto De Modalidades Flexibles'. Tot 25/06/2019 kende u in El Salvador geen problemen meer. Die dag was u aan een supermarkt vlakbij uw huis getuige van een schietincident tussen leden van Mara 13 en Mara 18. Toen er schoten vielen vluchtte u naar huis. U werd echter gevolgd door een bendelid die zich in jullie woning wilde verstoppen. Op een bepaald ogenblik werd u vastgegrepen bij uw keel en verplichtte uw belager u de deur van uw woning te openen en niet om te kijken. U werd bedreigd met een pistool. Uw halfzussen, uw nicht Jennifer en uw grootouders waren op het moment van de feiten aanwezig, maar mochten zich niet verroeren. Vijf minuten later vertrok uw belager. Bij zijn vertrek dreigde hij met represailles indien u of uw familie over het incident zou praten. Na dit incident begonnen leden van Mara 13 regelmatig langs jullie woning te passeren. Zij hielden uw woning in de gaten om te controleren of u geen aangifte zou doen bij de politie. Deze situatie bleef voortduren tot aan uw vertrek uit El Salvador. U nam contact op met uw moeder in België die uw vertrek uit El Salvador begon te regelen. Uiteindelijk vertrok u op 29/09/2019 uit El Salvador en kwam u via Spanje naar België. Op 30/09/2019 kwam u in België aan. Op 21/10/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Er passeren nog steeds af en toe maras langs uw woning. Uw moeder regelt momenteel het vertrek van uw twee minderjarige halfzussen N. en M. via de procedure tot gezinshereniging.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vliegtuigtickets en verschillende schoolcertificaten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Ten eerste maakte u geen gegronde vrees aannemelijk die verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie **die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.***

U verklaarde uw land te hebben verlaten wegens problemen met leden van Mara 13 nadat u op 25/06/2019 getuige was van een schietincident vlakbij uw huis en één van de betrokkenen zich gedurende enkele minuten in uw huis schuilhield terwijl hij u onder schot hield (CGVS, p.12-13). Maras zouden u sinds deze gebeurtenis in de gaten hebben gehouden om te voorkomen dat u aangifte zou doen bij de politie (CGVS, p.17).

In uw geval kan een vrees als gevolg van deze gebeurtenis op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het **criterium 'politieke overtuiging'** van de Conventie. Immers niet iedereen die getuige is van criminele activiteiten of een klacht bij de politie neerlegt zal automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Op geen enkel ogenblik toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 03/03/2020 een link aan tussen uw problemen met maras en een toegeschreven politieke overtuiging. Evenmin kan een link worden vastgesteld tussen uw problemen en het behoren tot een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in **artikel 48/4, §2 onder b** van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen echter verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling plaatsen.

Ten eerste is het uitermate merkwaardig dat u en uw oom V.A.J.U (O.V.8.769.218), met wie u in El Salvador onder één dak leefde, zich op verschillende essentiële punten van jullie asielrelaas tegenspraken (CGVS, p.6; p.8). De notities van het persoonlijk onderhoud van uw oom van 27/09/2019 werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Zo verklaarde uw oom tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS op 27/09/2019 dat hij regelmatig contact had zijn familie in Zacamil (CGVS, p.6-7). Hij voegde eraan toe dat u op 30/09/2019 naar België zou komen (CGVS, p.6). Hiernaar gevraagd, zei uw oom dat jullie sinds zijn vertrek (23/12/2018) geen concrete problemen in El Salvador hebben gehad en alles momenteel rustig is (CGVS, p.7). Hierop werd uw oom gevraagd, rekening houdend met bovenstaande, naar de reden waarom u op 30/09/2019 naar België zou komen. Hij haalde de algemene onveilige situatie in El Salvador aan en de procedure tot gezinshereniging met uw moeder aan (CGVS, p.7).

Dat uw oom met geen woord repte aangaande de problemen voor u en uw familieleden naar aanleiding van het incident op 25/06/2019 is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde concrete vluchtaanleiding op de helling. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 03/03/2020 werd u geconfronteerd met bovenvermelde discrepantie. Uw verklaring als zou uw oom reeds in 2018 naar België zijn vertrokken en uw problemen heeft gekend in 2019 is, rekening houdend met het feit dat uw oom regelmatig contact met het thuisfront onderhield, weinig overtuigend (CGVS, p.19).

De geloofwaardigheid van uw problemen wordt verder ondermijnd door het feit dat u zeer beperkte informatie kon verschaffen over de persoon met wie u op 25/06/2019 problemen kende en de personen die u momenteel vreest. Hiernaar gevraagd raakte u niet verder dan te stellen dat het maras zijn uit een andere kolonie die deel uitmaken van bende 13 (CGVS, p.17-18 en p.20). U verklaarde in dit verband dat noch u, noch uw familieleden uw belager die u op 25/06/2019 met een pistool in uw huis bedreigde heeft gezien (CGVS, p.14-15). Dit laatste houdt weinig steek. Immers indien u daadwerkelijk in een dergelijke levensbedreigende situatie terecht komt, kan verwacht worden dat u uit een menselijke reflex als eerste uw bedreiger tracht in te schatten en daarbij de nodige observaties maakt. Dat u niet de minste informatie kan verschaffen over deze indringer, stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de proef. U geeft toe niets over die man te weten, wat de ernst van uw aangehaalde problemen sterk relativeert. Indien er nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, dringt voorts de vraag zich op waarom maras u, die geen enkele informatie bezit over uw belager en na het incident nooit naar de politie stapte, als doelwit zouden zien. U maakte dit op geen enkel ogenblik aannemelijk. Hiernaar gevraagd zei u enkel het volgende: "Ik ging niet naar de politie en als ze er erachter komen dat ik dit doe dan zouden ze thuis komen." (CGVS, p.20).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder in het gedrang door het feit dat u bijzonder weinig kon vertellen over het schietincident waarvan u op 25/06/2019 vlakbij uw huis getuige was (CGVS, p.20). Zo moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of er naar aanleiding van het schietincident maras zijn opgepakt (CGVS, p.20). Voorts verklaarde u in dit verband in eerste instantie niet op de hoogte te zijn of er mensen werden gedood tijdens het incident.

Doorgevraagd of u zich hierover informeerde, wijzigde u uw eerdere verklaringen en zei u plots dat het incident op het nieuws kwam en er twee mensen werden gedood (CGVS, p.20). Hierop werd u gevraagd wat u nog meer over het incident kon vertellen. U antwoordde dat u de namen van de slachtoffers niet kende en beweerde er verder niets meer over te weten (CGVS, p.20). In dit verband verklaarde u dat het op 25/06/2019 om een confrontatie ging tussen de twee rivaliserende bendes, Mara 18 die actief is in uw zone en Mara 13 actief in een andere zone (CGVS, p.12-13). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe u weet dat het een incident tussen bovenvermelde bendes betrof raakte u niet verder dan te stellen dat er tussen beide bendes altijd al rivaliteit is geweest (CGVS, p.13).

Dat iemand als u, die geschoold is en nog steeds in contact staat met familie in El Salvador, zich niet beter informeerde over de feiten die verband houden met haar problemen en over de identiteit van de personen die zij vreest is uitermate vreemd en strookt in het geheel niet met uw verklaringen een vrees te moeten koesteren (CGVS, p.4-5; p.7).

Voorts verklaarde u in dit verband dat uw belager op 25/06/2019 en zijn vrienden een week na het incident verschillende keren per week langs uw huis begonnen te passeren en u in de gaten hield, een situatie die tot op vandaag blijft voortduren (CGVS, p.16-17). U maakte echter niet aannemelijk dat de personen die langs uw huis passeren effectief naar uw op zoek zijn en u viseren omwille van de gebeurtenissen van 25/06/2019 (CGVS, p.16-17). Hierop doorgevraagd, zei u dit te weten omdat dit soort dingen vóór 25/06/2019 niet gebeurden (CGVS, p.16). Uw verklaring als zouden de personen die sinds eind juni 2019 langs uw huis passeren u viseren is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen kon hardmaken (CGVS, p.16).

Wat er ook van moge zijn, indien maras sinds het incident van 25/06/2019 effectief naar u op zoek zouden zijn kan toch verwacht worden dat zij intensieve pogingen ondernemen om u te vinden en meer zouden ondernemen dan enkel langs uw huis passeren (CGVS, p.16-18). U verklaarde in dit verband bovendien uitdrukkelijk zelf dat u geen andere problemen kende in de maanden voorafgaand aan uw vertrek (CGVS, p.18). Bovenvermelde verklaring wijst er allerminst op dat maras u zochten.

Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen, namelijk problemen met een medeleerling in 2015 die lid was van een bende en u lastigviel omdat u geen relatie met hem wilde (CGVS, p.5), dient te worden vastgesteld dat deze problemen geen link hebben met uw concrete vluchtaanleiding, namelijk uw problemen met maras die u sinds 25/06/2019 in de gaten hielden opdat u geen klacht zou indienen. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk zelf hierdoor na 2015 geen problemen meer te hebben gekend (CGVS, p.5).

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou oplopen in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggestuurd en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw moeder V. P. D. L. A. (O.V.8.478.937) op 24/04/2018 in België de status van vluchteling werd toegekend u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. U verklaarde uitdrukkelijk zelf omwille van andere problemen dan uw moede El Salvador te hebben verlaten (CGVS, p.19). Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Het verzoek om internationale bescherming van uw oom V.A.J.U (O.V.8.769.218) van 23/01/2019 werd door het CGVS eveneens geweigerd.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart, uw vliegtuigtickets en uw schoolattesten, bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisweg en uw schoolloopbaan, elementen die u hier ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en het algemeen beginsel voor voorzichtigheid.

Verzoekende partij poogt eerst aan te tonen dat de asielmotieven van verzoekster verband houden met (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. Zij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019. Verzoekster stelt dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016.

Verzoekende partij stelt een risicoprofiel te bezitten, omdat zij een persoon is van wie men meent dat zij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de “UNHCR Guidelines” waar deze stellen dat dit personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeert verzoeker de “UNHCR Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs” van 31 maart 2010 om te staven dat voor een persoon als verzoekende partij van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoekster stelt dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip “sociale groep” vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen “onder meer” op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoekende partij concludeert: *“In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het getuige zijn van criminele activiteiten van een bende en de door de bende vermeende intentie van deze getuige om klacht neer te leggen bij de politie, gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij ten gevolge van het feit dat zij getuige was van criminele activiteiten van de bende MS-13, door deze bende de intentie wordt toegedicht klacht te willen neerleggen bij de politie, met intimidatie en bedreigingen vanwege de bende tot gevolg. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende MS-13 als een persoon met een afwijkende politieke mening. In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals het getuige zijn van criminele activiteiten van een bende en de door de bende vermeende intentie van deze getuige om klacht neer te leggen bij de politie, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het getuige zijn van criminele activiteiten van een bende en de door de bende vermeende intentie, ongeacht of deze daadwerkelijk bestaat, van deze getuige om klacht neer te leggen bij de politie is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de, in casu door de bendeleden gepercipieerde, morele overtuiging van verzoekende partij dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die getuige zijn van criminele activiteiten van een bende en de door de bende vermeende intentie van deze getuige om klacht neer te leggen bij de politie tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”*

Vervolgens gaat verzoekende partij in op de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoekster volhardt in haar verklaringen en stelt dat zowel zij als haar oom J. U. V. A. afdoende verklaringen hebben gegeven voor de schijnbare tegenstrijdigheden die er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn gerezen en stelt: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing louter beweert dat verzoekende partij weinig gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd aangaande de precieze omstandigheden van het incident van 25.06.2019 en de identiteit van het bendelid dat haar onder schot hield, maar dat verwerende partij op geen enkel moment een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van deze feiten ten gevolge van flagrante tegenstrijdigheden kan aantonen. Verwerende partij betwist overigens evenmin dat er effectief bendeleden langs het huis van verzoekende partij zijn gepasseerd na het incident van 25.06.2019 en vóór het vertrek van verzoekende partij uit het land, doch zij stelt enkel vragen omtrent de beweegredenen van deze personen, iets wat zij echter niet staft met harde feiten maar met loutere veronderstellingen (stuk 1, p. 3, paragraaf 3).”* Verzoekster voert aan dat een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en stelt nog: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij.*

Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador.”

Nadien stelt verzoekster dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert ze de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008, en nr. 891 van 2 oktober 2008). Verzoeker verwijst ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoekster die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in haar aanvraag.

Verzoekende partij gaat in op haar risicoprofiel als persoon van wie men meent dat ze zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, en benadrukt dat zij op 25 juni 2019 getuige was van een schietincident tussen de bende MS-13 en de bende Barrio 18, waarna een bendelid van de bende MS-13 zich in haar huis schuil hield en haar onder schot hield. Ze werd vervolgens door de bende MS-13 de intentie toegedicht klacht te willen neerleggen bij de politie, waardoor leden van deze bende na dit incident regelmatig langs haar woning kwamen om te controleren of zij geen aangifte zou doen bij de politie. Zij citeert uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en stelt dat haar vermeende intentie om klacht neer te leggen bij de politie wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende, en ze werd dan ook om deze reden na het incident van 25 juni 2019 door de bendeleden in de gaten gehouden.

Verzoeker besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van, in hoofdorde, politieke overtuiging, en in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt vanwege haar vluchtrelaas een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) voert verzoekster aan dat de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 niet eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekster citeert uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. De beslissing is gebrekkig en lacunair daar zij deze elementen niet vermeldt. De motivering betreffende subsidiaire bescherming is allerm minst uitvoerig en verwerende partij verklaart niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vraag verzoekster om de vernietiging van de bestreden beslissing, daar verwerende partij het relaas van verzoekster duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekster.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest met betrekking tot juridische bijstand toe aan het verzoekschrift

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om

internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op problemen met een niet-overheidsactor, *in casu* bendeleden in El Salvador en dat niet betwist wordt dat bendes in El Salvador een actor van vervolging zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De directe vluchtaanleiding van verzoekster is gelegen in het feit dat verzoekster getuige zou geweest zijn van een schietincident tussen leden van de Mara 13 en de Mara 18 op 25 juni 2019. Zij verklaart dat zij gedaan had met boodschappen doen in een winkel gelegen aan de ingang van de passagie waar zij woonde, toen het schietincident plaatsvond. Een van de bendeleden zou haar daarop hebben gevolgd toen zij naar huis liep. Aan haar woning zou hij verzoekster en pistool tegen het hoofd hebben gehouden en haar gedwongen hebben binnen te gaan, waar ook familieleden aanwezig waren. Volgens haar verklaringen zou hij hebben gezegd dat ze moest zwijgen en niet mocht vertellen wat er was gebeurd en dat ze hen zouden in de gaten houden om te controleren of ze niets zei. Daarna zouden bendeleden regelmatig langs het huis van verzoekster gepasseerd zijn.

4.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster in haar geval, geen verband met één van de criteria in de Vluchtelingendefinitie heeft aannemelijk gemaakt en dat de door verzoekster aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en dat, met betrekking tot artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet er verschillende elementen zijn die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig op de helling zetten. Verzoekster betoogt dat zij als een persoon moet worden beschouwd die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en dat in de Salvadoraanse context het getuige zijn van criminele activiteiten en het vermoeden dat de betrokkene een klacht zou indienen bij de politie moet worden gezien als het uiten van een mening die kritisch is ten aanzien van de bendes die de facto autoriteit uitoefenen. Zij stelt in hoofdorde een gegronde vrees voor vervolging te hebben op grond van haar toegeschreven politieke overtuiging en in ondergeschikte orde omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Beide partijen beroepen zich daarvoor op de in de bestreden beslissing aangehaalde landeninformatie.

De Raad stelt vast, na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen door partijen ter terechtzitting, dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen fundamenteel wordt ondermijnd door een aantal ongerijmdheden in haar verklaringen en deze van haar oom, die in december 2018 reeds naar België was gekomen en eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende.

Zo stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters oom met geen woord repte over wat verzoekster was overkomen, hoewel verzoekster in het huis van haar oom in Zacamil, Pasaje de 14 Julio woonde sinds 2015 tot aan haar vertrek op 30 september 2019 (notities verzoekster CGVS, p. 6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters oom, dat plaatsvond op 27 september 2019 (zie administratief dossier, landeninformatie) en dus 3 maanden na de beweerde feiten in het huis van verzoekster, blijkt dat hij op geen enkel moment de kortstondige gijzeling van verzoekster en haar familieleden bij hen thuis vermeldde. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing had verzoeksters oom nochtans verklaard dat hij regelmatig contact onderhield met de familie, met name zijn ouders, dochter en broer en zelfs dat hij de laatste keer met zijn familie, had gesproken de dag voor het persoonlijk onderhoud (notities oom verzoekster, p. 7).

Verzoekster verklaart dat onder meer J.A.V.V., de dochter van verzoeksters oom, bij haar woonde op het ogenblik van haar vertrek (notities verzoekster, p. 6) en ook in het huis aanwezig was op het ogenblik van de kortstondige gijzeling (notities verzoekster, p. 14). Verzoeksters oom verklaart evenwel, gevraagd of zijn familieleden nog concrete problemen hebben gehad sinds zijn vertrek, ontkennend: *“neen, zij hebben geen problemen meer gehad, momenteel alles rustig”*, notities oom verzoekster, p. 7). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over het schietincident en de kortstondige gijzeling in haar huis hierdoor ernstig wordt ondermijnd.

Zeker gezien de ernst van de door verzoekster beweerde vervolgingsfeiten, waarbij verzoekster volgens haar verklaringen onder schot werd gehouden, bovendien in het huis van verzoeksters oom, is het niet geloofwaardig dat deze laatste hier op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van maakt. Dit is des te meer het geval nu verzoeksters oom uitdrukkelijk gevraagd werd naar de reden waarom verzoekster op 30 september 2019 naar België zou komen, en hij enkel uiteenzet dat haar moeder, die in België een internationale beschermingsstatus heeft, een procedure gezinsherenging heeft opgestart voor haar dochters (notities oom verzoekster, p. 7). Gelet op het feit dat ook zijn dochter en andere familieleden nog in het huis verbleven, ondermijnt het feit dat verzoeksters oom helemaal niets vertelde over het incident, de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen feiten.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich, wat het vastgestelde fundamentele hiaat in de verklaringen van de oom van verzoekster betreft, beperkt tot het verwijzen naar de verklaringen van haar oom en van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, dewelke zij afdoende acht om de tegenstrijdigheid te verklaren. De Raad kan hieromtrent enkel vaststellen dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud enkel verklaart, geconfronteerd met het feit dat haar oom niets vermeldde over het incident dat haar was overkomen, dat haar oom in 2018 naar België was gekomen en zij problemen had in 2019 (notities verzoekster, p. 19). Dit kan, gezien de ernst van de door haar ingeroepen feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar oom niet weerleggen.

Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing haar enkel wordt verweten weinig gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de precieze omstandigheden van het incident van 25 juni 2019 en het bendelid dat haar onder schot hield, maar verder geen flagrante tegenstrijdigheden kan aantonen. De Raad stelt evenwel vast dat haar verklaringen met betrekking tot het bendelid dat haar bedreigd zou hebben niet consistent zijn. Zo stelt zij enerzijds uitdrukkelijk dat zij het gezicht van het bendelid dat haar onder schot hield niet kon zien (notities, p. 14) en dat ook haar familieleden niet naar hem mochten kijken (notities verzoekster, p. 15). Anderzijds verklaart zij evenwel dat het bendelid een week na het incident langs het huis kwam om te kijken of zij er was (notities verzoekster, p. 16). Gevraagd hoe zij dit kon weten nu zij verklaarde dat zij hem niet gezien had stelt zij dat *“Wel bij het huis kwam hij nog voorbij en tussen hen is het zo dat ze alles vertellen wat hen overkomt en dan sturen ze andere personen om die personen te zoeken, dus zijn niet dezelfde personen die zij sturen”* (notities verzoekster, p. 16). Voor zover zij hiermee aangeeft dat het bendelid niet altijd langs het huis kwam om te zien of zij er nog was, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij wel degelijk verklaart het bendelid de week na het incident gezien te hebben, wat niet strookt met haar verklaring dat zij het gezicht van het bendelid nooit zag, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot het incident op 25 juni 2019 en de daaropvolgende gebeurtenissen nog verder ondermijnt.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de personen die langs haar huis passeerden na het incident op goede gronden stelt: *“U maakte echter niet aannemelijk dat de personen die langs uw huis passerden effectief naar uw op zoek zijn en u viseren omwille van de gebeurtenissen van 25/06/2019 (CGVS, p.16-17). Hierop doorgevraagd, zei u dit te weten omdat dit soort dingen vóór 25/06/2019 niet gebeurden (CGVS, p.16). Uw verklaring als zouden de personen die sinds eind juni 2019 langs uw huis passerden u viseren is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen kon hardmaken (CGVS, p.16)”*.

Uit haar verklaringen blijkt dat het bendeleden van de bende 13 van een andere colonie zouden zijn die langs haar huis passeerden na het incident (notities verzoekster CGVS, p. 18), terwijl in haar zone de bende 18 actief zou zijn (notities, p. 12). Daargelaten dat volgens de landeninformatie bendes controle uitoefenen over bepaalde wijken en geen andere bendeleden tolereren, toont verzoekster niet aan dat deze bendeleden haar zouden viseren, zoals zij beweert. Zij verklaart ook uitdrukkelijk dat, behalve het feit dat zij langs haar huis passeerden, zij verder geen persoonlijke problemen meer heeft gehad voor haar vertrek (notities, p. 18), Voor zover verzoekster verklaart dat de bendeleden haar controleerden om te zien of zij geen klacht zou indienen bij de politie, stelt zij ook dat de bendeleden *“soms”* (notities, p. 18) langs het huis kwamen na haar vertrek uit El Salvador. Aangezien ook haar andere familieleden bij het incident aanwezig zouden geweest zijn, zou redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat de bendeleden ook de andere familieleden even intensief in de gaten zouden houden, mochten zij willen verhinderen dat zij klacht zouden indienen, wat zij overigens nooit gedaan hebben (notities, p. 17). De Raad herhaalt hieromtrent bovenstaande vaststelling dat verzoeksters oom verklaarde op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud, dat zijn familieleden geen problemen hadden en ook op geen enkel

moment melding maakt van het feit dat de bendelen zijn niet of de andere familieleden in de gaten zouden houden.

Gelet op het voorgaande komt de Raad tot de vaststelling dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen de deze van haar oom en de overige ongerijmdheden in verzoekster verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met de bendeleden in de colonia Zacamil, municipio Mejicanos. Het betoog dat verzoekster in hoofdorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep van personen die geweigerd hebben samen te werken met bendeleden op grond van de risicoprofielen geïdentificeerd in "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van maart 2016 en COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 15 juli 2019, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor verzoeksters betoog dat het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer omwille van het verblijf van verzoekster in het buitenland op goede gronden het volgende:

"Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van

hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet." De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist en neemt deze motieven over.

De door verzoekster neergelegde documenten, met name kunnen bovenstaande beoordeling door de Raad niet ombuigen. Haar paspoort en identiteitskaart, tonen haar nationaliteit en identiteit aan, waarvan hoger al werd vastgesteld dat deze niet betwist zijn. De vliegtickets een schoolattesten tonen haar reisweg en opleiding aan maar worden ook niet betwist worden en houden verder geen verband met haar verzoek om internationale bescherming.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, stelt de Raad vast dat zij ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikelen 48/3 of 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeksters argumentatie, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissing deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET